

עמ"ת 2154-09-25 - מדינת ישראל נ' דוד קאופמן

בבית המשפט העליון

עמ"ת 2154-09-25

עמ"ת 10636-09-25

לפני: כבוד השופט יחיאל כשר

העוררת ב- עמ"ת
2154-09-25 והמשיבה
ב- עמ"ת 10636-09-25:
נגד

המשיב ב-עמ"ת
2154-09-25 והעורר ב-
עמ"ת 10636-09-25:

דוד קאופמן

עררים לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי
(סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, על
החלטות בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט
א' פרסקי) מיום 11.6.2025, (השופט מ'
ליפשיץ-פריבס) מיום 5.8.2025, (השופט נ'
פלוקס) מיום 31.8.2025, ב-מ"ת
63369-04-25

י"ד אלול תשפ"ה (07 ספטמבר 2025)
עו"ד גל הרניק-בלום

עו"ד משה גלעד; עו"ד ולנטין זברוב

תאריך הישיבה:
בשם העוררת ב- עמ"ת
2154-09-25 והמשיבה
ב- עמ"ת 10636-09-25:
בשם המשיב ב-עמ"ת
2154-09-25 והעורר ב-
עמ"ת 10636-09-25:

החלטה (נימוקים)

לפניי שני עררים לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטות בית המשפט המחוזי בירושלים, ב-מ"ת 63369-04-25.

כפי שיפורט להלן, הערר הראשון הוגש על-ידי העוררת ב- עמ"ת 2154-09-25 והמשיבה ב- עמ"ת 10636-09-25 (להלן: העוררת), ובגדרו היא עוררת על החלטותיו של בית המשפט המחוזי מיום 11.6.2025 (השופט א' פרסקי), מיום 5.8.2025 (השופט מ' ליפשיץ-פריבס) ומיום 31.8.2025 (השופט נ' פלקס). הערר השני, שהוגש על-ידי המשיב ב-עמ"ת 2154-09-25 והעורר ב-עמ"ת 10636-09-25 (להלן: המשיב), מופנה נגד החלטתו של בית המשפט המחוזי (השופט נ' פלקס), מיום 31.8.2025.

ביום 7.9.2025, לאחר שהתקיים בפניי דיון בעררים, ובמטרה למנוע עיכוב בשליחתו של המשיב למעצר בית מלא בפיקוח אלקטרוני, מצאתי לנכון ליתן החלטה, מיד בתום הדיון, על תיקון התנאים המגבילים שנקבעו בהחלטות נושא העררים, וזאת ללא נימוקי החלטה. עתה יוצגו הנימוקים.

רקע הדברים

1. ביום 28.4.2025, הוגש כתב אישום כנגד המשיב וכנגד נאשם נוסף. על-פי המתואר בכתב האישום, החל משנת 2022 המשיב סחר בנשים לשם הבאתן לידי מעשה זנות בישראל ובמדינות שונות בעולם, וכן עסק בהעברת כספים שמקורם בסחר ובזנות של עשרות נשים. זאת, במסגרת שותפות בין המשיב לבין אישה ברזילאית המכונה "פלומה", שהקימה סוכנות לאיתור נשים בברזיל, במטרה לגרום להן לעסוק בזנות ברחבי העולם, ובכלל זה בישראל (להלן, בהתאמה: פלומה ו-סוכנות פלומה או הסוכנות). לפי ההסכם בין אותן נשים לבין סוכנות פלומה, הועברו לידיה של הסוכנות, באמצעות המשיב, מחצית מתקבולי האתנן שלהן.

על-פי כתב האישום, במסגרת השותפות בין פלומה לבין המשיב, עמד המשיב בקשר ישיר עם פלומה על אודות הבאת נשים לעיסוק בזנות, ברחבי העולם ובישראל, וכן ביחס לטיפול השוטף באותן נשים. בנוסף, נטען כי במספר הזדמנויות בדק המשיב, לבקשת פלומה, אפשרויות שונות להרחבת פעילותה של הסוכנות ברחבי העולם.

כמו כן, בכתב האישום נטען כי המשיב סיפק שירותים פיננסיים לנשים הברזילאיות שעסקו בזנות בישראל, והעביר עבורן את כספי האתנן שלהן לברזיל, תמורת עמלה. לפי הנטען, המשיב קיבל לידיו את כספי האתנן במזומן, ודאג להעביר סכומים זהים לחשבונות הבנק של סוכנות פלומה ושל הנשים בברזיל. עוד נטען, כי המשיב העביר כספים, ביוזעין, מטעם סוכנות פלומה, לאישה בשם מירטה סואזה

(להלן: מירטה), בעד השירותים שסיפקה לסוכנות פלומה, באיתור נשים בברזיל שיעסקו בזנות.

אשר לטיפול השוטף בנשים הברזילאיות שעסקו בזנות בישראל, נטען כי המשיב נהג להתעדכן במצבן באמצעות קבוצות "WhatsApp", שאותן פתח וניהל. בקבוצות אלו היו חברות גם פלומה והנשים שעסקו בזנות בישראל, ובהן עודד המשיב את הנשים להזמין חברות נוספות לעסוק בזנות בישראל, ופרסם את שירותיו להעברת כספי האתנן לברזיל. כמו כן, תואר בכתב האישום כי המשיב סייע לפלומה, לבקשתה, באיסוף נשים שהגיעו לישראל מברזיל, וכן סיפק להן מזון ותרופות, שינע אותן בין בתי בושת והמליץ לפלומה כיצד להנחות את הנשים לטשטש את מטרת כניסתן לארץ. במספר הזדמנויות, לבקשת פלומה, מכר המשיב כרטיסי SIM עבור הנשים הברזילאיות שפעלו בישראל, לצורך פרסומן וליצירת קשר עמן.

בנוסף לאמור, המשיב הואשם בכך שהעביר כספים בהיקף של 13,746,382 ש"ח, שמקורם בעסקי זנות ומהווים "רכוש אסור", כהגדרתו בחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון). כמו כן, על-פי כתב האישום, החל משנת 2011, עסק המשיב במתן שירותים פיננסיים, בהם שירותי העברת כספים מישראל לחו"ל ולהפך, מבלי להחזיק ברישיון כדון, ובמטרה שהכספים לא ידווחו, או ידווחו באופן לא נכון. זאת, לפי המתואר, בהיקף כולל של כ-93,397,695 ש"ח.

בכל אלה, לפי המתואר, הפיק המשיב בין השנים 2015-2025, הכנסות בסך כולל של 18,251,485 ש"ח, עליהן לא דיווח לרשויות המס, בכוונה להתחמק ממס.

2. בגין כל האמור, הואשם המשיב בעבירות של סחר בבני אדם לשם הבאתם לידי מעשה זנות, לפי סעיף 377א(א)(5) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); גרימה לעזיבת מדינה לשם זנות, לפי סעיף 376ב(א) לחוק העונשין; הבאת אדם לידי עיסוק בזנות, לפי סעיף 202 לחוק העונשין; סרסרות למעשי זנות, לפי סעיף 199א(1) וסעיף 199א(2) לחוק העונשין; הלבנת הון, לפי סעיף 3א(א) לחוק איסור הלבנת הון; עשיית פעולה ברכוש אסור, לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון; הכשלת דיווח, לפי סעיף 3ב(1) וסעיף 3ב(2) לחוק איסור הלבנת הון; עיסוק במתן שירות בנקס פיננסי ללא רישיון, לפי סעיף 94א(1) לחוק הפיקוח על שירותים פיננסיים (שירותים פיננסיים מוסדרים), התשע"ו-2016; ומרמה, ערמה ותחבולה, לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש].

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה העוררת, לבית המשפט המחוזי בירושלים, בקשה למעצר המשיב עד לתום ההליכים כנגדו. ביום 11.6.2025, התקיים דיון בבקשה בנוכחות הצדדים, ולאחריו קבע בית המשפט המחוזי (השופט א' פרסקי), כי ישנן ראיות לכאורה רק בנוגע לחלק מהעבירות

המיוחסות למשיב בכתב האישום. בתוך כך, נקבע כי אין ראיות לכאורה לביצוע עבירות של סחר בבני אדם על ידי המשיב, וכי ישנן ראיות לכאורה לביצוע עבירות, על ידי המשיב, של סיוע לגרימה לעזיבת מדינה לשם זנות, סיוע להבאת אדם למעשי זנות וסיוע לסרסרות למעשי זנות, אך לא להיותו של המשיב המבצע העיקרי, או מבצע בצוותא, של עבירות אלה.

בהחלטתו, בחן בית המשפט המחוזי את טיב העסקתן של הנשים שעסקו בזנות, וקבע כי היכולת של הנשים שעבדו עם פלומה לעזוב את הסוכנות, לאחר תקופה ראשונית של כמה חודשים, וכן יכולתן לעזוב את ישראל בכל עת, מובילה למסקנה כי אין ראיות לכאורה לכך שמדובר בסחר בבני אדם. כמו כן, קבע בית המשפט כי עצם תפקודה של מירטה כמתווכת בין סוכנות פלומה לבין נשים שמוכנות לעבוד בזנות, בתמורה לתשלום עמלה, אינו מבסס ברמה הלכאורית הנדרשת סחר בבני אדם. זאת, מאחר שלא הובאו ראיות לכאורה לכך שהיחס לנשים במסגרת הבאתן לארץ או במסגרת העסקתן עלה כדי רכישת "זכות רכושית" בהן.

לעניין יתר העבירות הנוגעות לזנות, עמד בית המשפט על כך, שאף שהמשיב אינו חולק על המעשים שביצע להעברת כספים בין ישראל לברזיל, כמתואר בכתב האישום, הוא חולק על אפיונו כשותף בסוכנות פלומה, המעורב באופן ישיר בהבאת הנשים לעיסוק בזנות בישראל. לטענת המשיב, אף אם היה לו אינטרס כלכלי בהמשך קיומה של פעילות הסוכנות ובהתרחבותה, תפקידו באירועים נושא כתב האישום הסתכם בהעברות כספים ותו לא.

בית המשפט המחוזי סקר בהחלטתו את האינדיקציות שהוצגו על-ידי העוררת למעורבותו של המשיב בניהול הסוכנות, וקבע כי הן אינן מבססות, ברמה הלכאורית הנדרשת, כי המשיב שימש כשותף בסוכנות פלומה. בתוך כך, התייחס בית המשפט להיבטים שונים שהיה מצופה למצוא בהתקשרות בין פלומה לבין המשיב, שלא הוצגו על-ידי העוררת, וכן לקשיים שמצא בראיות שהוצגו לפניו, המקשים על הסקת מעורבותו של המשיב בניהול הסוכנות.

אשר לעבירות של גרימה לעזיבת מדינה לשם זנות והבאת אדם לעיסוק בזנות, קבע בית המשפט כי הראיות שהובאו תומכות בכך שפלומה יצרה את התשתית לעזיבת הנשים את ברזיל לצורך עבודה בזנות, ולהבאתן לעיסוק בזנות. לצד זאת, נקבע כי העברות הכספים שביצע המשיב היו חיוניות למימוש המהלך הכולל של העבירות, והקלו על ביצוען. ברם, משמצא כי אין ראיות לכאורה לשותפות של המשיב בסוכנות פלומה, החליט בית המשפט כי לא ניתן לקבוע שישנן ראיות לכאורה להיותו של המשיב מבצע עיקרי ואף לא מבצע בצוותא של העבירות, וחלף זאת קבע כי ישנן ראיות לכאורה להיותו של המשיב מסייע לביצוע העבירות הנ"ל.

אף לעניין העבירה של סרסרות למעשי זנות, קבע בית המשפט כי הראיות שהוצגו מעידות לכאורה על היותו של המשיב מסייע בביצועה של העבירה על-ידי פלומה, אך לא כמבצע העיקרי של העבירה ואף לא מבצע בצוותא. בתוך כך, קבע בית המשפט כי העובדה שהמשיב הרוויח מהעמלה שגבה על העברות הכספיים אינה מספיקה, כשלעצמה, לשם ביסוס עבירה זו. חלף זאת, הדגיש בית המשפט כי לשם ביצוע סרסרות למעשי זנות, נדרש כי המבצע ייהנה מרווחים הנוגעים למעשה הזנות עצמו, ולא מפעולה הנלווית להם.

אשר לעבירות הכלכליות שיוחסו למשיב, קבע בית המשפט כי ישנן ראיות לכאורה לביצוע העבירות לפי חוק איסור הלבנת הון, רק בכל הנוגע להעברות הכספיים שביצע המשיב עבור נשים שעבדו בזנות באמצעות סוכנויות, להבדיל מנשים שעשו זאת באופן עצמאי. עוד נקבע קיומן של ראיות לכאורה לעבירות המס שיוחסו למשיב בכתב האישום.

4. בהמשך לקביעותיו של בית המשפט לעניין קיומן של ראיות לכאורה, כמפורט לעיל, הוסיף וקבע בית המשפט כי ישנן עילות למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו. כך, נקבע כי נשקפת מהמשיב מסוכנות להמשך ביצוע המעשים המיוחסים לו, כי ישנו חשש להימלטות של המשיב מן הארץ, וכן כי ישנו חשש, בעוצמה נמוכה, לשיבוש הליכי משפט. בית המשפט ציין כי החשש להימלטות המשיב מן הארץ גובר, מן הטעם כי "לא יהיה זה מופרך להעריך כי מי שהרוויח מיליוני ש"ח לאורך השנים, אותם קיבל במזומן, הותיר 'בצד' סכומים לא קטנים ליום סגריר, שנראה שהגיע".

בהמשך לקביעותיו דלעיל, החליט בית המשפט להורות על קבלת תסקיר מעצר מטעם שירות המבחן, על מנת לבחון את האפשרות לקיומה של חלופת מעצר מתאימה למשיב.

5. ביום 29.7.2025, התקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו של המשיב. שירות המבחן התייחס להכרה ראשונית של המשיב בבעייתיות שבמעשיו, לצד נכונותו להשתלב בתהליך טיפולי. יחד עם זאת, עמד שירות המבחן על קשיים בהתנהלותו של המשיב, המאופיינת בדפוסים של מניפולטיביות והסתרה, גם כלפי משפחתו וחבריו. שירות המבחן התרשם כי קיים סיכון להמשך התנהלות בדפוסים של הסתרה מצד המשיב, בכל הקשור לצרכיו הכלכליים. בהמלצתו, פירט שירות המבחן כי שתיים מהמפקחות שהוצעו על-ידי המשיב לא נמצאו כמתאימות לפקח עליו, אך כי מפקח שלישי שהוצע, מר סער ביבאס (להלן: מר ביבאס), הוערך כמתאים לכך.

לאחר שהתקבל תסקיר שירות המבחן, התקיים דיון נוסף בנוכחות הצדדים, ולאחריו קבע בית המשפט המחוזי (השופטת מ' ליפשיץ-פריבס), בהחלטה מיום 5.8.2025, כי ניתן להורות על חלופה למעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריאח על דרך מעצרו של המשיב במעצר בית מלא בפיקוח אלקטרוני עד לתום ההליכים בעניינו, בתנאים מגבילים, וכן תחת פיקוחו של מר ביבאס בכל שעות היממה.

בית המשפט המחוזי התייחס בהחלטתו לכך שחלקו של המשיב בעבירות מצוי בעיקר בהעברות הכספים, ולא בעצם הבאת הנשים לישראל לצורך העסקתן בזנות. לפיכך, נקבע כי המסוכנות הנשקפת מהמשיב, הגם שאינה מועטה, נוגעת בעיקרה לחשש מהישנותן של עבירות כלכליות, להבדיל מניסיון להביא נשים נוספות לארץ לשם זנות. בהחלטתו, ייחס בית המשפט משקל להיותו של המשיב נעדר עבר פלילי, וכן להשפעה המרתיעה שנמצאה למעצר ולסנקציות הכלכליות הכבדות שהוטלו עליו. בהתבסס על תסקיר שירות המבחן, ולאחר שהתרשם מהמפקחים שהוצעו, מצא בית המשפט כי מר ביבאס הוא היחיד מבין המוצעים שיוכל לשמש מפקח אפקטיבי.

על כן, קבע בית המשפט, כאמור, כי ניתן להורות על מעצרו של המשיב במעצר בית מלא ובפיקוח אלקטרוני עד לתום ההליכים כנגדו, בפיקוח רציף ומלא של מר ביבאס. עוד נקבע כי המשיב רשאי להציע מפקחים נוספים, שייבחנו על-ידי בית המשפט. בית המשפט הוסיף וקבע את התנאים המגבילים הבאים: איסור יציאה מן הארץ, ערבות צד ג' של המפקח, בסך של 20,000 ש"ח, הפקדת ערובה בסך של 70,000 ש"ח והתחייבות עצמית של המשיב בסך של 100,000 ש"ח וחובת התייצבות לכל חקירה ודיון.

6. ביום 13.8.2025, הודיע המשיב כי אין בידי מר ביבאס לפקח על המשיב בכל שעות היממה, ועל כן הציע שני מפקחים חדשים (אחיו של המבקש וגיסתו), וביקש להחליף את מקום ביצוע מעצר הבית לביתם של המפקחים. בנוסף לאמור, ביקש המשיב להורות כי הערובה שקבע בית המשפט להפקדה, בסך של 70,000 ש"ח, תהיה מתוך כספי המשיב שנתפסו לצורך חילוט, אשר עומדים על סך של כ-6,847,855 ש"ח. לטענת המשיב, מדובר בכל כספו, משכל שנותר בחשבונותיו הוא סכום כולל של 6,000 ש"ח, שנועד לכיסוי של עמלות הבנקים.

בית המשפט המחוזי (השופט א' גורדון) הורה, ביום 17.8.2025, על קבלת חוות דעת משירות המבחן, לעניין המפקחים שהציע המשיב. ביום 26.8.2025, הוגש תסקיר נוסף מטעם שירות המבחן, בו הוערך כי שני המפקחים שהוצעו מתאימים לפקח על המשיב. כמו כן, המליץ שירות המבחן לאסור על המשיב גישה לאינטרנט, ולהטיל צו פיקוח מעצר של שירות המבחן למשך 6 חודשים.

ביום 31.8.2025, התקיים דיון נוסף בנוכחות הצדדים, ובמסגרתו נבחנו שני המפקחים הנוספים שהוצעו על-ידי המשיב. בדיון, טענה העוררת כי יש להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים מאחורי סורג ובריח. המשיב, מצדו, ביקש מבית המשפט לאשר את המפקחים ואת המיקום החדש שהציע, בתנאים שנקבעו בהחלטת בית המשפט מיום 5.8.2025, וכן להיעתר לבקשתו להשתמש בכספי החילוט גם לצורך תנאי הערובה הכספית.

7. בהמשך לדיון שהתקיים, החליט בית המשפט המחוזי (השופט נ' פלקס), ביום 31.8.2025, לאשר

את המפקחים ואת מיקום חלופת המעצר שהוצעה, והורה על השמת המשיב במעצר בית מלא ובפיקוח אלקטרוני, עד לתום ההליכים נגדו, בכפוף לתנאים המגבילים הבאים: פיקוח מלא של לפחות אחד המפקחים שאושרו; איסור יציאה מן הארץ; ערבות צד ג' של כל אחד מהמפקחים, בסך של 20,000 ש"ח; הפקדת ערובה בסך של 70,000 ש"ח והתחייבות עצמית של המשיב בסך של 100,000 ש"ח; התייצבות לכל חקירה ודין; איסור על יצירת קשר באופן כלשהו, לרבות באמצעות צדדי ג', עם מי מהמעורבים ו/או העדים בתיק העיקרי; הפקדת הדרכונים שברשותו של המשיב בידי משטרת ישראל.

בית המשפט עמד על כך שבמסגרת ההחלטה על מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני, אין חשיבות רבה לקביעה לפיה ישנן ראיות לכאורה רק לחלק מהעבירות שיוחסו למשיב. זאת, משנקבע כי גם העבירות לגביהן נקבע כי קיימות ראיות לכאורה כנגד המשיב, כשלעצמן, מקימות עילות מעצר, המצדיקות להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו. בית המשפט הדגיש כי כל שנקבע בהחלטות בית המשפט הוא שישנה חלופת מעצר שיכולה לאיין את הסיכונים הנשקפים מהמשיב במידה מספקת. זאת ועוד, בית המשפט הטעים כי גם אם היה נקבע שישנן ראיות לכאורה לכל העבירות שיוחסו למשיב בכתב האישום, עדיין היה מקום לבחון את התאמתן של חלופות מעצר, והתוצאה הסופית לא הייתה משתנה.

אשר לבקשתו של המשיב, להשתמש בכספיו, שנתפסו לצורך חילוט, גם עבור הערובה שעליו להפקיד, קבע בית משפט כי דין הבקשה להידחות. בית המשפט המחוזי הדגיש כי בנסיבות העניין, יצירת "חפיפה" בין הכספים שחולטו לבין כספי הערובה שיחויב המשיב להפקיד, תפגע בהגשמה האפקטיבית של תכלית החיוב בהפקדת ערובה, שנועדה לצמצם את התמריץ הכלכלי של המשיב להימלט מאימת הדין.

העוררת והמשיב מיאנו להשלים עם החלטות אלה, והגישו, כל אחד מטעמו, את העררים שלפניו.

טענות הצדדים

8. בערר מטעם העוררת, נטען כי שגה בית משפט קמא בקבעו כי אין ראיות לכאורה להוכחת ביצוע העבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום, מאחר שהקשר בין המשיב לבין פלומה לא עלה כדי שותפות בניהול הסוכנות. לטענת העוררת, הראיות שהוצגו מעידות, לכאורה, על מעורבות אינטנסיבית של המשיב בסוכנות פלומה, ומלמדות על היותו של המשיב מבצע עיקרי, ולכל הפחות מבצע בצוותא, של העבירות הנוגעות לזנות, ולא רק על היותו מסייע בביצוען.

בתוך כך, מפנה העוררת לפרטים שמסר המשיב לגבי מעורבותו בגביית הכספים, העברתם וניהולם, תוך מודעות למקור הכספים; להצעות שהציע המשיב לפלומה, בהתכתבויות ביניהם, הנוגעות לתפעול הסוכנות ולהתרחבותה; וכן לעובדה שהמשיב ניהל קבוצות "WhatsApp" ששימשו נשים שעסקו בזנות.

העוררת מוסיפה וטוענת כי שגה בית המשפט בקביעתו לפיה אין ראיות לכאורה לביצוע העבירה של סחר בבני אדם, בהתבסס על יכולתן של הנשים לעזוב את הסוכנות ואת הארץ אם תרצנה בכך. לטענת העוררת, לשון החוק והפרשנות שניתנה לה בפסיקה אינן מתיישבות עם פרשנות המחייבת כפייה לשם גיבוש יסודותיה של העבירה.

לטענת העוררת, ישנן ראיות לכאורה לביצוע עבירת הסרסרות ביחס לכל הנשים שעסקו בזנות, ושהמשיב עסק בהעברת כספן, בין אם עבדו באופן עצמאי ובין אם עשו זאת באמצעות סוכנות. על כן, נטען כי ישנן ראיות לכאורה לעבירות הלבנת ההון שיוחסו למשיב לא רק בעניין הכספים שמקורם בנשים שעבדו באמצעות סוכנויות.

העוררת טוענת כי הקביעות השגויות, לגישתה, בהחלטתו של בית משפט קמא מיום 11.6.2025, לעניין קיומן של ראיות לכאורה, הובילו לשגיאות בהערכת עוצמת עילות המעצר החלות בעניינו של המשיב, ולמסקנה השגויה לפיה ניתן להסתפק במעצרו במעצר בית בפיקוח אלקטרוני. לטענת העוררת, הקביעות הנ"ל השפיעו על הקביעה בדבר מסוכנותו של המשיב, שהוגדרה כנוגעת רק לעניינים כלכליים, ולא לחשש מהבאת נשים נוספות לארץ לצורך העסקתן בזנות. לפיכך, טוענת העוררת כי גם בחינת המפקחים והתנאים למעצרו של המשיב במעצר בית בפיקוח אלקטרוני, נסמכו על הערכת חסר של מסוכנותו של המשיב, והתעלמו מחלקו המהותי של המשיב בביצוע עבירות מורכבות ומתוחכמות של סחר בנשים למטרות זנות.

אשר על כן, לטענת העוררת, מעצר בית בפיקוח אלקטרוני אינו מספיק כדי לאיין את מסוכנותו של המשיב ואת החשש להימלטותו מן הארץ. כמו כן, בשים לב להיקף הסכומים שבהעברתם עסק המשיב, נטען כי הפקדה בסך של 70,000 ש"ח אינה משמשת ערובה מספקת לאיון החשש מהימלטותו.

9. בערר מטעמו, התמקד המשיב בקביעה של בית המשפט המחוזי, בהחלטתו מיום 31.8.2025, לדחות את בקשתו להשתמש בכספים שנתפסו בצו זמני לצורך חילוט, עבור הפקדת הערובה שנקבעה כתנאי לשליחתו למעצר בפיקוח אלקטרוני. המשיב שב על טענותיו לעניין זה, ופירט כי בנוסף לכספים שנתפסו, שעומדים כאמור על סך של כ-6.8 מיליון ש"ח, נתפסו גם שני רכבים, שלו ושל רעייתו, וכן דירת מגוריהם היחידה.

המשיב מפנה בעררו לפסיקתו של בית משפט זה, וטוען כי, אמנם, הכלל הוא שאין לאפשר שימוש

"דואלי" בכספים שנתפסו לצורך חילוט, גם לשם הפקדת ערובה, אך כי לכלל זה הותר חריג, שלטענת המשיב חל בעניינו. לטענת המשיב, לפי אותו חריג, משנתפס כל כספו וכל רכושו של נאשם לצורך חילוט, והוא נותר חסר כל, ייטה בית המשפט להימנע מלהטיל עליו ערובה שהוא אינו יכול לעמוד בהפקדתה, ובהתאם לכך יאפשר לנאשם להשתמש בכספים התפוסים גם כערובה.

דיון והכרעה

10. בערר מטעמה, טוענת העוררת כי קביעתו של בית משפט קמא בדבר היעדרן של ראיות לכאורה לעבירות של סחר בבני אדם, וקיומן של ראיות לכאורה לסיוע בלבד לעבירות הנוגעות לזנות, הינה קביעה מהותית להכרעה הסופית בדבר מעצרו של המשיב במעצר בית בפיקוח אלקטרוני, בתנאים שקבע בית משפט קמא.

ברם, לאחר שנתתי את דעתי לטענות הצדדים, מצאתי כי הנני שותף לקביעה שניתנה בהחלטתו של משפט קמא מיום 31.8.2025, לפיה אין בהתערבות בקביעות לעניין קיומן של ראיות לכאורה לביצוע העבירות הנ"ל, כדי לשנות מן ההחלטה הסופית על שליחתו של המשיב למעצר בית בפיקוח אלקטרוני עד לתום ההליכים נגדו.

11. עיון בטענות הצדדים מלמד כי ככל שאמורים הדברים במעשים שביצע המשיב, המחלוקת העובדתית בין הצדדים מצומצמת. עיקר המחלוקת מצויה בהסקת המסקנות מהעובדות ובהשלכות במישור המשפטי, ועניינה בעיקר בטיב העבירות שמעשיו של המשיב מגבשים. אמנם, כלל ידוע הוא כי עבירות שונות נושאות עמן רמת מסוכנות לכאורית שונה. מטעם זה, בין היתר, קבע המחוקק בסעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים שורה של עבירות, שאישום בהן מקים חזקה כי נשקפת מהנאשם מסוכנות, אלא אם הוכיח אחרת. אולם, מעבר להשפעותיו של סיווג מעשיו של נאשם כמהווים עבירה כזו או אחרת, על מסוכנותו הלכאורית, חשובים יותר הם המעשים המיוחסים לנאשם, אשר מאפשרים לבחון את רמת המסוכנות הקונקרטית הנשקפת ממנו.

בית משפט קמא קבע כי מעשיו של המשיב, שכאמור אינם במחלוקת של ממש, מקימים רמת מסוכנות ניכרת, אשר מצדיקה להורות על מעצרו עד תום ההליכים. לקביעה זו שותף גם אני. משכך, שינוי במסקנה המשפטית הלכאורית וקבלת עמדתה של העוררת כי קיימות ראיות לכאורה להיותו המבצע של העבירות הנדונות, חלף היותו מי שסייע לביצוע בלבד, אינם משנים, לדעתי, מהותית, את רמת המסוכנות הנשקפת ממעשיו של המשיב, כפי שנקבעה על-ידי בית משפט קמא.

אמנם, ומבלי לקבוע מסמרות בדבר, ניתן לציין כי קביעותיו של בית משפט קמא לעניין פרשנותם של

היסודות הנדרשים לגיבוש העבירות הנוגעות לזנות, אינן קביעות טריוויאליות. ואולם, קביעות אלה, שניתנו, כאמור, בהחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה בתיק המעצרים, אינן מחייבות דבר לגבי התיק העיקרי. על כן, ומשקביעות אלה, בנסיבות דנן, אינן בעלות משקל רב, בעיניי, להחלטה שניתנה בדבר רמת המסוכנות הנשקפת מהנאשם, לא מצאתי מקום לחוות דעתי לגביהן במסגרת הערר דנן.

אשר לטענות שהועלו בדבר יכולתו של מעצר בית מלא בפיקוח אלקטרוני לתת מענה למסוכנות הנשקפת מהמשיב, אציין כי משמצאתי כי רמת המסוכנות הקונקרטית אינה משתנה בשל טיעוני העוררת, סבורני כי התנאים המגבילים שקבע בית משפט קמא, בתוספת תנאים אחדים, שהצורך בהם עלה מטיעוני העוררת, מאיינים במידה מספקת את מסוכנותו של המשיב. בהתאם לכך, איני מוצא להתערב בהחלטה להורות על מעצרו של המשיב במעצר בית מלא בפיקוח אלקטרוני, בתנאים המגבילים שקבע בית משפט קמא, בכפוף להוספתם של התנאים הבאים:

-נאסר על המשיב לעשות כל שימוש באינטרנט;

-נאסר על המשיב לעשות כל שימוש בטלפון, למעט בטלפון קווי;

-המשיב לא יעסוק בהעברת כספים;

-נאסר על המשיב לפרסם שירותים הנוגעים להעברת כספים.

12. לעניין עררו של המשיב, יודגש כי כפי שטען המשיב, בפסיקתו של בית משפט זה אכן נקבע כי תכנה נסיבות נדירות, שבהן ניתן יהיה להשתמש בנכסים שנתפסו לצורך חילוט גם כערובה (בש"פ 8577/13 מדינת ישראל נ' ברגר, פסקה 22 (26.12.2013)). אמנם, חריג זה מעורר קושי, שכן השימוש הכפול בכספים שנתפסו מפחית מהמידה שבה החיוב בהפקדת ערובה מגשים את תכליתו ומשמש כלי אפקטיבי להרתעת הנאשם מהימלטותו מאימת הדין. יחד עם זאת, החריג, בגבולותיו הצרים, מספק מענה לאותם מקרים שבהם אם לא יתאפשר שימוש דואלי כאמור, יימנע מהנאשם להשתחרר לחלופת מעצר שפגיעתה בחירותו פחותה, רק בשל מצבו הכלכלי הירוד, שנוצר עקב תפיסת כל רכושו והונו לצורך הבטחת חילוט, באם יורשע.

13. באיזון שבין השיקולים המתוארים, בענייננו, מצאתי כי יש מקום להמיר חלק מסכום הערובה שתופקד על-ידי המשיב, בהוספה של ערבות צד ג'. לתפיסתי, תיקון כזה של תנאי הערובה שנקבעה בהחלטה נושא הערר, יאפשר להגשים במידה מספקת את תכליתה של הערובה בהרתעת המשיב מלהפר את תנאי שחרורו. אי לכך, הנני מורה כי סכום הערובה שעל המשיב להפקיד יפחת לסך של 35,000 ש"ח, חלף הערובה שקבע בית המשפט המחוזי, בסך של 70,000 ש"ח. זאת, בכפוף לכך

שתינתן ערבות צד ג', על-ידי ערב שהינו בעל הכנסה קבועה או ראיות אחרות בדבר איתנות כלכלית מספקת, בסך של 100,000 ש"ח. למען הסר ספק, יובהר כי תנאי זה ייקבע בנוסף לערבות צד ג' שבית המשפט המחוזי קבע כי תיחתם על-ידי כל אחד מהמפקחים על המשיב, וכן בנוסף ליתר התנאים שנקבעו בהחלטתו מיום 31.8.2025.

14. בכפוף לתיקונים המפורטים לעיל, העררים נדחים והחלטותיו של בית משפט קמא תיוותרנה בתוקפן.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשפ"ה (16 ספטמבר 2025).

יחיאל כשר
שופט